

Alleen met een ellendige mind kan het ik bestaan

IN DEZE WERELD VAN ZODANIGHEID
IS ER NOCH HET ZELF, NOCH HET ANDERS-DAN-ZELF.

En als je eenmaal overgaat - je gaat over in een zodanigheid, in TATHATA, in begrip - is er niemand zoals jij en is er niemand zoals anders-dan-jij, geen zelf, geen ander-zelf. In een zodanigheid, in een diep begrip van de aard der dingen, verdwijnen grenzen.

Mulla Nasruddin was ziek. De dokter onderzocht hem en zei: 'Goed, Nasruddin, heel goed. Je bent aan de beterende hand, je doet het goed, alles is bijna in orde. Er is alleen nog een klein dingetje; je wandelende nier is nog niet goed. Maar daar maak ik me geen zorgen over.'
Nasruddin keek de dokter aan en zei: 'Dacht u dat ik me zorgen zou maken als uw wandelende nier niet in orde was?'

De mind verdeelt altijd: de ander en ik. En zodra je ik en de ander verdeelt, wordt de ander de vijand, kan de ander geen vriend zijn. Dit is een van de basisdingen die je goed moet begrijpen, je moet erin doordringen. De ander kan geen vriend zijn, de ander is de vijand. In zijn wezen zelf is de ander je vijand.

Sommigen zijn meer vijandig, anderen minder, maar de ander blijft de vijand. Wie is een vriend? De minste van de vijanden, echt, anders niet. De vriend is iemand die het minst vijandig tegenover jou is en de vijand is iemand die het minst vriendelijk tegenover jou is, maar ze staan in een rij. De vriend staat dichterbij, de vijand verder weg, maar het zijn allemaal vijanden. De ander kan geen vriend zijn. Dat is onmogelijk, want met de ander is er onvermijdelijk concurrentie, jaloezie, strijd. Je vecht ook met vrienden - natuurlijk, vechtend op een vriendelijke manier. Je concurreert ook met vrienden, omdat jouw ambities dezelfde zijn als die van hen. Jij wilt prestige en macht verwerven; zij willen ook prestige en macht verwerven. Jullie zouden een groot rijk om je heen willen, zij ook. Jullie vechten om hetzelfde en een paar kunnen het maar krijgen.

Het is onmogelijk om vrienden te hebben in de wereld. Boeddha heeft vrienden, jullie hebben vijanden. Boeddha kan geen vijand hebben, jij kunt geen vriend hebben. Waarom heeft Boeddha vrienden? Omdat de ander verdwenen is, nu is er niemand die anders is dan hij.

En wanneer die ander verdwijnt, moet ook het ik verdwijnen, want het zijn twee polen van één fenomeen. Hier binnen bestaat het ego, en daar buiten bestaat de ander - twee polen van één fenomeen. Als één pool verdwijnt, als 'jij' verdwijnt, verdwijnt 'ik' mee; als 'ik' verdwijnt, verdwijnt 'jij'.

Je kunt de ander niet laten verdwijnen, je kunt alleen jezelf laten verdwijnen. Als JIJ verdwijnt, is er geen ander; als het ik verdwijnt, is er geen gij. Dat is de enige manier.

Maar we proberen, we proberen precies het tegenovergestelde - we proberen de 'jij' te doden. De 'jij' kan niet gedood worden, de 'jij' kan niet bezeten, gedomineerd worden. De 'jij' zal een rebellie blijven, omdat de 'jij' in een poging zit om JOU te doden. Jullie vechten allebei voor hetzelfde ego - hij voor het zijne, jij voor het jouwe.

De hele politiek van de wereld is hoe je de 'jij' kunt doden zodat alleen 'ik' overblijft en alles in vrede is. Want als er niemand anders is, alleen jij er bent, zal alles in vrede zijn. Maar dit is nog nooit gebeurd en zal ook nooit gebeuren. Hoe kun je de ander doden? Hoe kun je de ander vernietigen? De ander is onmetelijk, het hele universum is de ander.

Religie werkt via een andere dimensie: het probeert het ik te laten vallen. En als het ik eenmaal valt, is er geen ander, verdwijnt de ander. Dat is waarom je je vastklampt aan je klachten en wrok - omdat ze het ik helpen om er te zijn. Als de schoen knelt, kan het ik gemakkelijker bestaan. Als de schoen niet knelt, wordt de voet vergeten - dan verdwijnt het ik.

Mensen klampen zich vast aan hun ziekten, ze klampen zich vast aan hun klachten, ze klampen zich vast aan alles wat knelt. En ze blijven zeggen: 'Dit zijn wonden en we willen graag dat ze geheeld worden.' Maar diep van binnen blijven ze de wonden maken, want als alle wonden genezen zijn, zullen ze er niet meer zijn.

Kijk maar eens naar mensen - ze klampen zich vast aan hun ziekte. Ze praten erover alsof het de moeite waard is om over te praten. Mensen praten meer over hun ziekte, over hun negatieve stemmingen, dan over wat dan ook. Luister maar naar ze en je zult zien dat ze het leuk vinden om erover te praten.

Elke avond moet ik luisteren, al vele jaren zit ik te luisteren. Kijk naar hun gezichten, ze genieten ervan! Ze zijn martelaren... hun ziekte, hun woede, hun haat, hun dit en dat probleem, hun hebzucht, ambitie. En kijk gewoon, het hele gebeuren is gewoon dwaas - omdat ze vragen om van die dingen af te komen, maar als je naar hun gezichten kijkt, ze genieten ervan. En als ze echt weg zijn, waar zullen ze dan van genieten? Als al hun ziektes verdwijnen en ze helemaal heel en gezond zijn, hebben ze niets meer om over te praten.

Mensen gaan naar psychiaters en dan blijven ze erover praten, dat ze bij deze psychiater geweest zijn en die, dat ze naar deze meester zijn geweest en die. Ze genieten er echt van om te zeggen dat 'alles, iedereen, heeft bij mij gefaald. Ik ben nog steeds dezelfde, niemand heeft me kunnen veranderen.' Ze genieten hiervan, alsof ze succes hebben door te bewijzen dat elke psychiater een mislukking is. Alle 'pathologieën' zijn mislukkingen geworden.

Ik heb eens gehoord over een man die een hypochonder was en voortdurend over zijn ziekten praatte. En niemand geloofde hem, want hij werd op alle mogelijke manieren gecontroleerd en onderzocht en er was niets aan de hand. Maar elke dag rende hij naar de dokter - hij had ernstige problemen.

Toen werd de dokter zich ervan bewust dat wat hij ook hoorde - als er op tv reclame was voor een of ander medicijn en ze hebben het over een of andere ziekte - die ziekte onmiddellijk bij hem opkwam. Als hij in een tijdschrift over een ziekte las, zit hij de volgende dag meteen bij de dokter - ziek, helemaal ziek. En hij imiteerde alle symptomen.

Dus zei de dokter eens tegen hem: 'Val me niet zo lastig, want ik lees dezelfde tijdschriften als jij en ik luister naar hetzelfde tv-programma als jij. En de volgende dag zit jij hier met die ziekte.'

Zei de man: 'Wat denkt u wel? Dat u de enige dokter in de stad bent?'

Hij kwam niet meer bij deze dokter, maar hij wilde niet stoppen met zijn gekte over ziekte.

Toen ging hij dood, zoals iedereen moet sterven. Voor zijn dood zei hij tegen zijn vrouw dat ze een grafschrift op een marmeren steen op zijn graf moesten zetten. Ze staan er nog steeds. In grote letters staat er op zijn grafsteen: 'Zie je nou wel dat ik gelijk had?'

Mensen voelen zich zo gelukkig over hun ellende. Soms komt bij mij het gevoel op, wat zullen ze dan doen als al hun ellende verdwijnt? Ze zullen zo weinig om handen hebben dat ze gewoon zelfmoord zullen plegen. En dit is wat ik geobserveerd heb: je helpt ze uit het ene te komen, de volgende dag zitten ze daar met iets anders. Je helpt ze om daaruit te komen, en ze zitten weer klaar... alsof er een diep vastklampen aan ellende is. Ze halen er iets uit, het is een investering - en het loont.

Wat is de investering? De investering is dat wanneer de schoen niet past, je meer het gevoel hebt dat je bent. Als de schoen helemaal past, ontspan je gewoon. Als de schoen helemaal past, wordt niet alleen de voet vergeten, maar verdwijnt ook het ik. Er kan geen ik zijn met een gelukzalig bewustzijn - onmogelijk!

Alleen met een ellendige mind kan het ik bestaan; het ik is niets anders dan een combinatie van al je ellende. Dus als je er echt klaar voor bent om het ik te laten vallen, alleen dan zal je ellende verdwijnen. Anders zul je nieuwe ellende blijven creëren. Niemand kan je helpen, want je bent op een pad dat zelfvernietigend is, waar je jezelf onderuit haalt.

Dus als je nog eens bij me komt met een probleem, ga dan eerst van binnen eens na of je wilt dat het opgelost wordt, want wees je ervan bewust - ik kan het geven. Ben je echt geïnteresseerd om het op te lossen of praat je er alleen maar over? Je voelt je goed als je erover praat.

Ga naar binnen om het te onderzoeken, en je zult voelen: al je ellende bestaat omdat jij er steun aan verleent. Zonder jouw steun kan niets bestaan. Omdat JIJ het energie geeft, daarom bestaat het; als je het geen energie geeft kan het niet bestaan. En wie dwingt jou om het energie te geven? Zelfs als je verdrietig bent, is er energie voor nodig, want zonder energie kun je niet verdrietig zijn. Om het fenomeen verdriet te laten gebeuren, moet je er energie aan geven. Daarom voel je je na verdriet zo uitgeput, zo leeg. Wat is er gebeurd? Omdat je in een depressie niets deed, je was gewoon verdrietig. Waarom voel je je dan zo uitgeput? Vanuit verdriet had je vol energie terug moeten komen - maar nee.

Onthoud dat alle negatieve emoties energie nodig hebben, ze zuigen je leeg. En alle positieve emoties en positieve houdingen zijn dynamo's van energie; ze creëren meer energie, ze zuigen je nooit leeg.

Als je gelukkig bent, stroomt plotseling de hele wereld met energie naar je toe, de hele wereld lacht met je mee. En mensen hebben gelijk in hun spreekwoorden als ze zeggen: 'Als je lacht, lacht de hele wereld met je mee. Als je huilt, huil je alleen.'

Het is waar, het is absoluut waar. Als je positief bent, blijft het hele bestaan je meer geven, want als je gelukkig bent, is het hele bestaan gelukkig met jou. Je bent geen last, je bent een bloem; je bent geen rots, je bent een vogel. Het hele bestaan is blij met jou.

Wanneer je als een rots dood zit te wezen met je verdriet, je verdriet zit te verzorgen, is er niemand bij je. Niemand kan bij je zijn. Er komt gewoon een kloof tussen jou en het leven. Wat je dan ook doet, je zult het moeten hebben van je bron van energie. Die zal verdwijnen, je verspilt je energie, je wordt leeggezogen door je eigen onzin.

Maar één ding is zeker: als je verdrietig en negatief bent, voel je meer ego. Wanneer je gelukkig bent, gelukkig, extatisch, zul je het ego niet voelen. Wanneer je gelukkig en extatisch bent, is er geen ik en verdwijnt de ander. Je bent overbrugd met het bestaan, niet uit ervan losgebroken - je

bent ermee samen.

Wanneer je verdrietig, boos en hebzuchtig bent, alleen maar in jezelf zit en geniet van je wonden en ze steeds weer ziet, met je wonden speelt, een martelaar probeert te zijn, is er een kloof tussen jou en het bestaan. Je wordt alleen gelaten, en daar zul je je ik voelen. En wanneer je je ik voelt, wordt het hele bestaan vijandig tegenover jou. Niet dat het onvriendelijk wordt door je ik - het lijkt onvriendelijk. En als je ziet dat iedereen de vijand is, zul je je zo gedragen dat iedereen de vijand wel MOET zijn.

IN DEZE WERELD VAN ZODANIGHEID
IS ER NOCH HET ZELF, NOCH HET ANDERS-DAN-ZELF.

Wanneer je de natuur accepteert en erin oplost, beweeg je er mee. Je hebt geen stappen van jezelf, je hebt geen dans van jezelf, je hebt zelfs geen klein liedje om van jezelf te zingen - het lied van het geheel is jouw lied, de dans van het geheel is jouw dans. Je staat er niet meer los van. Je voelt niet dat 'ik ben'; je voelt gewoon 'het geheel is'. Ik ben slechts een golf, die komt en gaat, die aankomt en vertrekt, die is en die niet is. Ik kom en ga, het geheel blijft. En ik besta vanwege het geheel, het geheel bestaat door mij.

Soms neemt het vormen aan, soms wordt het vormloos - beide zijn mooi. Soms ontstaat het in een lichaam, soms verdwijnt het uit het lichaam. Zo moet het zijn, want het leven is een ritme. Soms moet je in de vorm zijn, dan weer moet je uit de vorm rusten. Soms moet je actief en in beweging zijn, een golf, en soms ga je de diepte in en rust je uit, onbeweeglijk. Het leven is een ritme.

De dood is niet de vijand. Het is gewoon een verandering van ritme, overgaan naar het andere. Weldra zul je geboren worden - levend, jonger, frisser. De dood is een noodzaak. JIJ sterft niet in de dood; alleen al het stof dat zich om je heen heeft verzameld moet gewassen worden. Dat is de enige manier om te verjongen. Niet alleen Jezus is herrezen, alles in het bestaan is herrezen. Net nu de amandelboom buiten al zijn oude bladeren heeft laten vallen, zijn er nieuwe bladeren voor in de plaats gekomen. Dit is de weg! Als de boom zich vastklampt aan de oude bladeren, zal hij nooit nieuw worden, en dan zal hij verrot raken. Waarom in conflict gaan? Het oude verdwijnt juist om het nieuwe te laten komen. Het maakt plaats, het maakt ruimte, plaats, voor het nieuwe om te komen. En nieuw zal altijd komen en oud zal altijd gaan.

Je gaat niet dood. Alleen het oude blad valt, alleen om ruimte te maken voor het nieuwe. Hier sterf je, daar word je geboren; hier verdwijnt je, daar verschijnt je. Van de vorm naar het vormloze, van het vormloze naar de vorm; van het lichaam naar het niet-lichaam, van het niet-lichaam naar het lichaam; beweging, rust; rust, beweging - dit is het ritme. Als je naar het ritme kijkt, maak je je nergens zorgen over, je vertrouwt.

IN DEZE WERELD VAN ZODANIGHEID,
in de wereld van vertrouwen,

IS ER NOCH HET ZELF, NOCH HET ANDERS-DAN-ZELF.
Dan ben jij er niet, noch is er een gij.

Beide zijn verdwenen, beide zijn een ritme van één geworden. Dat ene bestaat, dat ene is de werkelijkheid, de waarheid.

Osho: Hsin Hsin Ming - The Book of Nothing #9